

НС уведомителен бюлетин

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1144

16.02.2025 (136)

Образованието на един зъл гений

от Герхард Лаук

Част 10

Човек на закона и престъпник

Понякога бивш (?) враг искаше да ми помогне по въпрос, свързан с бивш (?) приятел. Ситуацията често беше странна и объркваща. Приличаше на Стария Запад, където границата между *човек на закона* и *престъпник* понякога беше размита.

Убийците понякога получават по-кратки присъди от ненасилствените активисти. Тази несправедливост само насърчаваше радикализацията. Някои активисти смятаха, че: *Ако ще излеждавам присъда, може и да извърша престъпление!*

Резултатът е изолиран акт на насилие.

Благодарение на широките ми контакти често не беше трудно да се установи поне косвена "връзка" с мен. Освен това нашата литература беше много широко разпространена в дисидентските среди. Често я откриваха по време на обиски или дори на "местата на престъпленията".

Понякога познавах "заподозрени в тероризъм" отпреди много години. Когато все още са били част от движението за *ненасилствена* съпротива. Разбира се, никога не е имало никакво участие или намеса.

Единственият психологически наполовина ефективен начин да се противопоставим на тази тенденция беше да им кажем: *Съгласни сме, че тези мръсни кучета ЗАСЛУЖАВАТ да бъдат сготвени в олио и да останат на необитаем остров заедно със свекървата си. Но не искаме да им играем в*

ръцете. Поддържайте дисциплина!

Имунитет срещу арест

По ирония на съдбата някои от правителствата, които поискаха моята помощ, поне в един или друг момент активно се бореха с моята нелегална дейност. Все още бях изправен пред реалната перспектива да бъда арестуван на границата. Затова трябваше да ми бъде предоставен официален *имунитет срещу арест!* Те направиха това повече от веднъж. По-конкретно през 1979 г. в Бюкебург и през 1992 г. в Щутгарт.

На 9 март 1992 г. дадох показания в най-дългия националсоциалистически процес в следвоенната история на Германия в Щутгарт, след като получих временна амнистия. Охраната беше слаба. Бях нападат и получих малко боздуган в лицето си. Малко ме жегна. Вкусът обаче не беше толкова лош, колкото на собствената ми кухня.

От друга страна, моят близък другар Кристиан Малкочи посочи имената на трима от адвокатите: *Sieg, Heil* и *Führer!*

При друг случай (Франкфурт 1989 г.) бях информиран, че съм получил имунитет за някои неща, но изрично ми беше казано, че този имунитет не важи за други. На практика ми беше казано: *Обещаваме да НЕ ви застреляме с пистолета, който държим в ДЯСНАТА си ръка. Но с настоящото ви информираме, че НЕ обещаваме да не ви застреляме с пистолета, който държим в ЛЯВАТА си ръка!*

Това ми се стори изключително забавно.

Въпреки благодарността ми, че ме разсмиваше толкова добре, това беше един от малкото случаи, в които отказах предложението.

ФБР и Сексуалните извращения на Дж. Едгар Хувър

Телефонната ни връзка е ужасна. Досадно е.

Оплаквам се на колегата си от другата страна на линията: *Знаеш ли, нямам нищо против ФБР да подслушва линиите ни. Но ми се иска само да не развалят връзката!*

Той се съгласява напълно: *Да, в такива моменти ми се иска да говоря за сексуалните извращения на Джей Едгар Хувър!*

Кликнете! В този момент телефонът заглъхва.

Обаждам му се. Той прави проникателно наблюдение: *Предполагам, че не им е харесал коментарът ми за сексуалния живот на Хувър!*

И двамата се смеем!

Друг колега казва, че веднъж агентите явно са объркали жиците си. *Той ги чувал, но те не чували него.* Обсъждали какво се е объркало, после разбрали и прекъснали.

* * * * *

Правителството на Съединените щати изглеждаше доста безразлично към нашата дейност. ФБР ни посещаваше от време на време. Или по принцип, или по искане на чуждо правителство.

Това ни постави в деликатно положение.

От една страна, трябваше да действаме с презумпцията, че ФБР ще предаде информация на нашите врагове. Не искахме да разкриваме важни тайни.

Но от друга страна, искахме ФБР да може да научи достатъчно, за да е сигурно, че не сме нито престъпници, нито терористи.

През годините съм имал няколко забавни срещи с ФБР.

Първият път, когато се появили на вратата ми, бях в чужд град. Престорих се, че не говоря английски. За съжаление агентът на ФБР говореше свободно немски. Диалогът беше като сценка от комедийна пиеса. Но и двамата запазихме лице. (След това съседите винаги ме посрещаха със забавна усмивка.)

Друг път ме извикаха в службата по персонала във фабриката, в която работех. Директорът по персонала имаше загрижено изражение на лицето. Тя посочи двама мъже и каза: *Тези господа биха искали да говорят с вас.* Все още помня фамилията на този агент, защото той ме посещаваше няколко пъти. Той посещаваше и съседите ми. Един от тях му каза: *Да, познавам го. Той е приятен човек. Той вози децата ни със свински гръб.*

Всички печатници в един средно голям град отказаха да работят с нас. Двама споменаха, че са били посетени от ФБР. За кратко обмисляхме да си купим собствена печатница и да се конкурираме с тях! (Имаше само една печатница, която не бяхме попитали. Той беше наш съсед и не искахме да го поставяме в неудобно положение.)

С течение на годините две банки в различни щати ни казаха, че вече не им е необходимо да поръчват определени чуждестранни валути от големите банки на изток, защото получават достатъчно от нас.

През годините сериозно обмисляхме закупуването на *две* различни банкови сгради. Едната от тях беше внушителна триетажна сграда на главен

път в голям американски град. Вече имахме повече от достатъчно пари, за да покрием първоначалната вноска. Но нуждата ни не беше достатъчна, за да оправдае разходите, затова решихме да не го правим.

Една от тези банки понякога първо се обаждаше по телефона, а след това изпращаше шофьор на петдесет мили, за да го вземе от нас, когато им трябваше спешно.

Понякога лично носех чуждестранна валута в другата банка. С младата дама на гишето за чуждестранна валута станахме приятели в платоничен смисъл.

Един ден тя беше напълно лъчезарна. След последното ми посещение някой се втурна в кабинета ѝ и с ужас попита дали знае кого е видял да излиза от кабинета ѝ. Той се държеше така, сякаш е видял Били Хлапето да излиза от банката с голяма торба, от която падаха банкноти.

Двадесет години (!) по-късно тази банка ни уведоми писмено, че закрива сметката ни. Едва много по-късно открих следа. Получих копие от документ на Интерпол, в който се посочваше, че съм разследван по подозрение в пране на пари и търговия с оръжие в щата Юта! (Бележка: никога през живота си не съм бил дори в Юта!)

Гретхен, която помнеше ФБР от 30-те години на миналия век, отбеляза: *Дали ги произвеждат тези хора от калъп? Изглеждаха точно така, както преди петдесет години! Забелязах ги от петдесет метра разстояние!*

Джордж коментира: *ФБР обича да изпраща новите си агенти да ни разпитват като част от обучението им, защото знаят, че сме безобидни.*

Една от най-забавните случки беше, когато трима агенти дойдоха на вратата ми. Не исках да влизат в къщата, затова отидохме до близкия ресторант.

Един от присъстващите по-възрастни господа се страхуваше, че никога няма да се върна! По подобен начин той беше загубил свои роднини в КГБ. Искаше да се обади в полицията.

Най-младият и неопитен агент беше Хауърд. Той настояваше, че има доказателства, че съм получил 70 000 долара от терористи! Обеща да ме "затвори". Отговорих му: *Ако имате доказателства, моля, елате с мен в банката. Кажете на президента на банката, за да преведе по сметката ми тази сума!*

Лъже ли ФБР собствените си агенти? Наистина ли вярвате на техните собствени твърдения? Или ги наемат от актьорско училище, а не от юридическо, както твърдят?

Но Хауърд призна, че къщата и колата ми са скромни. Определено средна класа.

Така или иначе, публикувах забавен разказ за този инцидент. След това Хауърд ми се обади, за да ми благодари, че не съм разкрил фамилията му!

Нов подход през 80-те години на миналия век

През 80-те години на XX век "легалната ръка" се превръща в доминираща сила в националсоциалистическото движение в Германия. Нашата "нелегална ръка", вълътена в НСДАП/АО, работеше редом с нея, паралелно, но отделно. Дори предложих да печатаме вестник за легалната ръка, но Михаел Кюнел прецени, че той така или иначе просто ще бъде забранен. Тези отношения приличаха на два различни клона на въоръжените служби на една и съща държава.

Михаел Кюнел посвети цяла глава на работата ми в книгата си *Führertum zwischen Volksgemeinschaft und Elitedenken* (Лидерството между народната общност и елитното мислене).

Ето един откъс:

Истинският модел за националсоциалистически лидер на новото [следвоенно] поколение обаче е Герд Лаук, организационният лидер на Подготвителната и външната организация на НСДАП! ...

Партийният другар Лаук създава действителната националсоциалистическа бойна организация в следвоенния период. Изграждането на организацията започва на практика в нулевата точка. Младите другари, които днес идват в нашето все още малко, но функциониращо и успешно работещо движение, едва ли ще могат да си представят, че преди десет години все още не е съществувало изобщо нищо. Никаква организация, никакви пропагандни материали, никаква концепция, просто нищо: освен няколко фанатизирани млади националсоциалисти, които се осмелиха да подхождат към една очевидно безнадеждна задача, а именно възстановяването на националсоциалистическата партия и борбата за Четвъртия райх.

Сред тях беше Герд Лаук, действителният лидер на личността: Какво въображение, сила на волята и решителност са били необходими, за да се пожертва личният живот и професията за едно движение, което изобщо не е съществувало и което той самият е цял да изгради от нищото в години на борба! Той организира първите възможности за печат, създава с NS KAMPFRUF първия открит националсоциалистически вестник на

следвоенния период, разработва концепцията за движение, работещо в пропагандния ъндърграунд с клетъчна структура, намира финансови възможности - и с невъобразимо оскъдни средства борбата се разгръща и намира все повече последователи в Германия.

В процеса на работа партийният другар Лаук последователно устоя на изкушението, предвид липсата на политическа инфраструктура, да се обяви за нов лидер или да представи малкия си отряд като новооснована НСДАП - и двете биха били карикатура на нашето велико минало! Вместо това той гледаше на задачата си като на служба на бъдещата партия. Тази дисциплина, приоритетът на партията, дори ако тя още изобищо не съществуваше, пред суетата на личното лидерство, този отказ от вербуване на лични последователи, принципът, че лидерът и организацията трябва да се докажат в очите на активистите, чието доверие трябва да спечелят, преди да могат да изискват обратното - партийният другар Лаук установи всичко това в развиващото се движение. Всичко това се превърна в модел за нас, след като ние - излезли от НСДАП/АО - създадохме легален клон на националсоциалистическото движение и по този начин направихме решителна крачка напред в борбата за преосноваване на партията.

Но никога не бива да забравяме на кого дължим това, че беше поставена основата на тази възстановителна работа и отново станаха известни принципите на истинското националсоциалистическо ръководство - дължим го на Герд Лаук и неговата NSDAP/АО. Тяхното значение за нашата работа просто не може да бъде надценено - без тази борба на партийния другар Лаук през 70-те години нашият първи пробив през 80-те години щеше да бъде просто немислим. И въпреки че нашата общност от години доминира в заглавията на вестниците и се е превърнала във водеща сила в националсоциалистическото движение, въпреки това ние винаги оставаме само едната, легалната ръка на едно единно движение, чиято друга, нелегална ръка остава НСДАП/АО под ръководството на партийния другар Лаук. Тази част от нашето движение също отбеляза голям напредък през предходните години, днес разполага със значителни технически и материални възможности и - както вече в миналото - благодарение на местоположението си в САЩ притежава незаобиколима позиция, която винаги ще представлява за нас предпазна мрежа...

Постиганията от първото десетилетие и половина на неговата ръководна дейност и неговата истинска лидерска позиция оправдават причисляването му още сега към великите ръководни личности на националсоциализма, които са пример за подражание и вдъхновение за

всички нас.

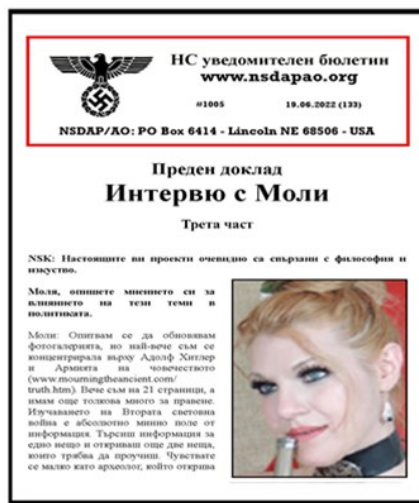
* * * * *

Услугите ми вече не бяха толкова търсени. Благодарение на моя персонал дори моето внимание на "непълно работно време" беше достатъчно, за да поддържам работата в намален мащаб.

Реших да се занимавам с бизнес. Когато получих най-високия резултат на теста в историята на компанията, изпълнителният директор, самоизградил се милионер, беше толкова впечатлен, че ме нае на място. Той ме обучи лично. Станах негов *вицепрезидент по маркетинга*. Това обучение и опит са в основата на моите бизнес познания.

По ирония на съдбата този главен изпълнителен директор е бил евреин! Приятелите ми спореха дали "той е знаел" или не. Един стар другар от Бунд си спомняше подобни ситуации: *След войната много хора се страхуваха да наемат нас, хората от Бунд. Но евреите го правеха. Знаеха, че сме добри работници и ще им донесем много пари. Освен това щяха да бъдат освободени от критики за това, че са ни наели.*

По-късно, когато Желязната завеса падна, напуснах света на бизнеса. Върнах се на "активна служба", както се казваше.

NSDAP/АО е най-големият в света
Доставчик на националсоциалистическа пропаганда!
Печатни и онлайн периодични издания на много езици
Стотици книги на много езици
Стотици уеб-сайтове на много езици

